

Забони
тоҷикӣ

اللغة
الطاجيكية

Тазкия ва амалҳои қалб

التركية وأعمال القلوب

Маҷмӯаи лавҳаҳои таълимӣ

Ихлос

Таваккул

Сабр

Шукр

Амалҳои
қалб

Аз маводи илмӣ
Шайх доктор Ҳайсам Сарҳон

🌙 Абдурахмон Ал-Усаймин
(раҳимаҳуллоҳ) гуфт:

«Муъмини зираку доно касест, ки
ин дунёро роҳе ба сӯи охират
қарор медиҳад ва дар он корҳои
неки гуногунро зиёд анҷом
медиҳад, ки барои ӯ ба рӯзи
Қиёмат захира гарданд».

📖 Лиқо ал-боб ал-мафтух
(ҷ1/с13).

Шайх Ибни Усаймин (раҳимаҳуллоҳ) гуфт:

«Сухани нек дар ҳақиқат қалбро мекушояд ва сабаби хайроти зиёде мегардад, ки инсонро ба ҷумлаи соҳибони ахлоқи ҳамида месозад».

«Ал-Қавлул-Муфид, ҷ1, с570».

MAHADISUNNAH.COM

Чи гуна ҳаёти худро бо Аллоҳ ба низом оварем?

Ихлоси
НИЯТ
барои
Аллоҳ
таъоло

Мунтазам
хондани
Қуръони
Карим

Дар
вақташ
адо
кардани
намоз

Ҳамеша
дар ёди
Аллоҳ ва
дар
зикри ӯ
будан

Ба даст
овардани
дуо ва
розигии
падару
модар

Дар
муқобили
рафтори
бади
дигарон
некӣ
кардан

Парҳез
кардан аз
корҳое,
ки Аллоҳ
манъ
кардааст

ما أحب الأعمال إلى الله
ДЎСДОШТАТАРИН АЪМОЛ
ДАР НАЗДИ АЛЛОҲ ЧИСТ?

Ин савол бисёр аз Паёмбар ﷺ пурсида шудааст, ки дар ҷавоб чунин фармуданд:

“Дӯстдоштатарин аъмол дар назди Парвардигор, амалҳоест ки давомнок бошад, агарчи он амали кам бошад”.

“Дӯстдоштатарин аъмол, хондани намоз дар аввали вақт, некӣ ба волидайн, ҷиход дар роҳи Аллоҳ”. Бухорӣ ва Муслим.

“Дӯстдоштатарин аъмол, бо зикри Аллоҳ тар будани забон то вақти марг аст”. Тирмизӣ.

“Дӯстдоштатарин аъмол, имон овардан ба Аллоҳ, сипас пайванди хешовандӣ ва сипас амр ба маъруф ва наҳй аз мункар”.

Ва аз адои фароизи Илоҳӣ дида, дӯстдоштатарин аъмол нест. Ҳамчуноне, ки Паёмбар ﷺ фармуданд: “Аллоҳ фармуд: “Ва бандаам бо чизе ба ман наздик намешавад, ки назди ман маҳбубтар аз мавориде бошад, ки бар ӯ фарз кардаам”.

Пас ба барпо доштани беҳтарин аъмоле, ки онро Аллоҳ дӯст медорад, ҳарис бош, то бо амали андаки худ ба хайру баракати зиёд ноил гардӣ.

حرارة الصيف

ГАРМИИ ТОБИСТОН

Рӯзҳои офтобӣ, ҳавои гарм, арақи бисёр, мардум дар фасли тобистон ҳамин гуна шикоятҳо мекунад. Лекин шахси имондор аз ин гармии тобистон ибрат мегиранд ва мегӯянд, ки гармии офтоб далел ба қудрати Аллоҳ ва ягонагии ӯ мекунад. Аллоҳ фармуд: “Ва офтоб ба роҳе меравад, ки қароргоҳи вай аст, ин ба тақдири Аллоҳи Ғолибу Доност”. Ёсин 38.

Ва шахси муъмин дар гармии офтоб оташи дӯзахро ба ёд меорад. Ва ҳар гармӣ ва оташ моро дар ин дунё бояд ба ёди оташи охират барад, то инсон барои наҷот ёфтан аз он ба амали солеҳ кардан саъйи кушиш бикунад. Аллоҳ аз оташи дунё хабар дода чунин фармуд: “Мо он дарахтро панде ва барои мусофирон манфиате сохтем”. Воқеъа 73.

Шахси муъминро гармии ҳаво аз адои воҷиботи шаръӣ манъ намекунад. Тарки воҷибот барои гарм будани ҳаво аз сифоти мунофиқон аст. Инсон дар гармии ҳаво неъматҳои Аллоҳро ба ёд орад: “Ва агар Аллоҳро мепарастед, бар неъматӣ ӯ шукр кунед”. Наҳл 124. Шахси муъмин гармии дигаронро низ ҳис мекунад. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Ҳар шахсе, ки ғаму андӯҳи як мусалмонро бароварда мегардонад, Аллоҳ таъоло ғаму андӯҳи ӯро дар рӯзи қиёмат бароварда мегардонад”. Бухорӣ ва Муслим.

المراء والمجادلة

РИЁКОРӢ ВА БАҲСУ ҶИДОЛ

Аз инсонҳо шахсоне ҳастанд, ки бо мақсади риёкорӣ ва давом додани душманӣ баҳсу ҷидол мекунанд, ки ин амал сабаби дохил шудан ба дӯзах мегардад. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Шахсе, ки таълими илм мегирад, то бо ҷоҳилон баҳсу ҷидол карда хитоб намояд ва ё дар назди уламо аз илмаш фахр бикунад ва ё назари мардум ба сӯйи ӯ бошад, то ӯро бузург бидонанд. Он шахсро Аллоҳ таъоло дар рӯзи қиёмат дохили дӯзах гардонад”. Ибни Моҷа.

Ва он шахсе, ки риёкорӣ ва худнамоиро ба хотири Аллоҳ тарк мекунад, модоме ки ба он қодир аст, пас барои ӯ дар охират ҷаннат бошад. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Ман барои шахсе, ки хусумату душманӣ ва қилуқол (баҳсу мунозираи пурхурӯш)ро тарк намояд, хонае дар канораҳои биҳиштро замонат медиҳам, бо вуҷуди он ки ҳақ бо ӯ бошад”. Абудовуд.

Ва аммо баҳсу ҷидоле, ки ба хотири зоҳир кардани ҳақ, дифоъ аз он ва даъват ба сӯйи он бошад, пас он таърифшуда ва ҳукми он фарзи кифоя аст. Аллоҳ таъоло фармуд: “Ба сӯйи роҳи Парвардигори худ ба донишу панди нек мардумро даъват бикун. Ва бо онҳо ба тариқе мунозира кун, ки вай нек бошад”.

Наҳл 125.

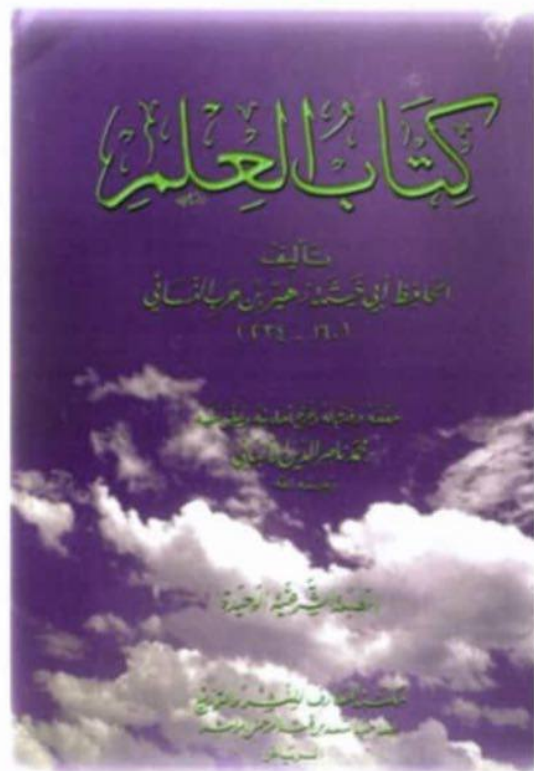

هل تريد النجاة ؟ ОЁ НАҶОТ МЕХОҶӢ?

Аз Анас разияллоҳу анҳу ривоят аст, ки Паёмбар ﷺ фармуданд: “Ҳама инсонҳо хатокоранд ва беҳтарин хатокорон касоне ҳастанд, ки тавба мекунанд”. Тирмизӣ. Савол: Ҳамаи мо кутоҳкор ва гунаҳкор ҳастем, пас чи кор бикунем? Ҳалли он чист? Ҷавоб: 1. Аз ширк ҳазар бикун ва ҳам аз василаҳое, ки туро ба ширк мебарад, дӯри биҷӯй, зеро он гуноҳе аст, ки Аллоҳ онро ҳеҷгоҳ намебахшад. Сураи Нисо, ояти 48.

2. Ҳуқуқи бандагонро поймол макун. Аз ҳама гуноҳоне, ки ба мардум дахл дорад, дур бишав. Гуноҳе, ки он дар хун, мол ва шаъну шараф аст. Бинобарин меғӯянд, ки Аллоҳ таъоло ин гуноҳонро фаромӯш намекунад, магар ин ки онро аз шахси золим ба таври қасос гирифта шавад ва ё аз тарафи мазлум он бахшида шавад.

3. Ҳамеша гуноҳони худро эътироф бикун. Аз гуноҳонат пушаймон бишав. Амалҳои неку савобро бештар анҷом бидеҳ. Зеро Аллоҳ фармуд: “Ва дигарон ҳастанд, ки ба гуноҳони худ иқрор шуданд, амали некро бо амали дигар, ки бад аст, омехтанд. Наздик аст, ки ба Раҳмат ба онҳо бозгардад. Ба дурусти ки Аллоҳ Омӯрзандаи Меҳрубон аст”. Тавба:102. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Ва ба неъматҳое, ки ба ман додай эътироф мекунам ва ба гуноҳони худ иқрор ҳастам, пас маро мағфират бикун, ки касе ба ҷуз Ту гуноҳонро намебахшад”. Бухорӣ.

**Васияте ба худ ва ба шумо:
"Дар паҳн кардани илм
миёни мардум бисёр кӯшиш
намоед. Ҳеҷ чизро ночиз
нашуморед. Агар ту ба як
инсон як масъалае омӯзонӣ
ва ӯ ба он амал кунад, сипас
ба дигаре омӯзонад ва боз
дигарон аз он амал кунанд,
пас ҳар савобе, ки онҳо бо он
амал ба даст меоранд, ба ту
низ мерасад, зеро ту онҳоро
ба он роҳ нишон додай. Пас
барои ту ҳам савоби мисли
онҳо хоҳад буд".**

📖 (Ибни Усаймин, раҳимаҳуллоҳ, Лиқоъ
ал-боб ал-мафтуҳ, 14/86).

MAHAD SUNNAH.COM/SARNAHAN.COM

Шайх **Ҳайсам Сарҳон** ҳафизаҳуллоҳ
@SarhanHaythem || @Manhadsunnah

Дар китоби Фатҳул-Барӣ ҷ.3, саҳ.299, Ибни Баттол (раҳимаҳуллоҳ) дар шарҳи ҳадиси «Пеш аз фаро расидани фитнаҳо ба сӯйи амалҳои нек биштобед» чунин овардааст: «Беҳтар он аст, ки инсон дар анҷоми корҳои хайр шитоб кунад, зеро фитнаҳо пеш меоянд, монеаҳо инсонро бозмедорад, марг ногаҳон мерасад. Ва бидонед, ки ба таъхир андохтани кор хеле кори бад аст».

АҶОИБИИ ТАЛАБИ МАҒФИРАТИ ГУНОҲ

Бо талаби мағфирати гуноҳ кардан, дуоҳо қабул гашта, дари раҳмат боз гашта баракот нозил мегардад. Истиғфор ин ҳимояву сипар аз бадихои гуноҳ ва пӯшидани он аст. Пас агар бандаеро Аллоҳ мағфират кунад, пас ўро аз гуноҳ ниғаҳ дошта он гуноҳро пӯшидааст.

Истиғфор сабаби нуронӣ гаштани қалб ва ҳидояти он аст. Аллоҳ фармуд: “Солеҳ (алайҳис салом) гуфт: Эй қавми ман, чаро пеш аз накуӣ бадиро ба шитоб талаб мекунад? Чаро аз Аллоҳ талаби омӯрзиш намекунад? Шояд, ки бар шумо раҳм карда шавад”. Намл:46.

Истиғфор аз бузурғтарин тоатҳо, наздик шудан ба Аллоҳ, ҷило додани қалб, дур шудани вазнинии амал ва тарки фаромӯшхотириву ғафлат аст. Мо бояд бо истиғфор кардан бисёр ибодатҳо, намоз, ҳаҷ ва ҳар маҷлису муносибатҳоро ба охир бирасонем. Истиғфор аз зикрҳои Аллоҳ аст, ки қалбҳо зинда гашта ором меёбанд. Аллоҳ фармуд: “Огоҳ шав, дилҳо ба ёди Аллоҳ ором мегиранд”. Раъд:28.

Истиғфор давои қалб аз гуноҳ аст. Имом Қатода раҳимаҳуллоҳ гуфт: “Албатта Қуръон шуморо далолат ба доруву даво мекунад. Аммо доруҳо он ҳамон гуноҳони шумо ва давоҳо он ҳамон истиғфор аст”. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Ҳароина ҳиссиёт ва таъсире дар қалбам ҳаст, ки ман ҳаррӯз сад маротиба талаби мағфирати гуноҳ мекунам” Муслим. Баъзе уламо мегӯянд: Аллоҳ ба баъзе инсонҳо истиғфорро насиб накардааст, зеро ӯ меҳодад он шахсро азоб бидиҳад.

Аллоҳ таъоло фармуд: “Эй муъминон сабр кунед ва дар сабр қадами худро устувор доред ва барои чиҳод омода бошед ва аз Аллоҳ битарсед, бошад ки растагор шавед”. Оли Имрон:200. Пас сабр ин ризқ, қувват ва фишанг аст. Шахси мариз дар шикоятҳои худ муҳтоҷ ба сабр аст. Шахси мусибатзада дар балову мусибатҳояш муҳтоҷ ба сабр аст. Шахси даъватгар дар даъвати худ муҳтоҷ ба сабр аст. Мард дар кори худ муҳтоҷ ба сабр аст. Зан дар хонаи худ муҳтоҷ ба сабр аст.

Паёмбар ﷺ фармуданд: “Сабр нур ва равшанист”.

Муслим. Сабр дар рӯ ба рӯи мусалмон дар ҳама аҳволаш нур аст. Аллоҳ калимаи сабрро дар Қуръони Карим дар навад мавзеъ зикр кард. Алӣ (разияллоҳу анҳу) гуфт: “Огоҳ бошед, ки албатта сабр аз имон аст. Ва он ба манзилаи сар аз ҷасад аст. Пас агар сар қатъ гардад, ҷасад низ аз ҳама чиз манъ мегардад. Пас бо овози баланд гуфт: Огоҳ бошед! Оне шахсе, ки сабр надорад, имон надорад”.

Сабр муҳаббати Аллоҳ ва муҳаббати мардумро ба даст меорад. Оромӣ, ҳидоят, пирӯзӣ ва дӯст доштани Аллоҳ сифоти махсуси собирон аст. Сабр сабаби нигоҳ доштани қадру қимати худ ва дигарон дар рӯи замин аст. Муҳимтарин сабабҳои сабр: Шинохти Аллоҳ таъоло ва муҳаббати ӯ ва ҳаё аз ӯст. Аллоҳ таъоло фармуд: “Ҷуз ин нест, ки музди собирон беҳисоб, ба тамоми ба онҳо дода мешавад”. Зумар:10.

الصبر علي الطاعة САБР БАР ТОАТ

Оне, ки ба Парвардигор будани Аллоҳ розӣ аст, ҳаққи ӯст, ки тоату ибодати ӯро адо намояд. Аллоҳ фармуд: “Ҷӯст Парвардигори осмонҳову замин ва ончи дар миёни инҳост. Пас ибодати ӯ бикун ва дар ибодаташ босабр бош. Оё ҳамноме барои ӯ медонӣ?”. Марям:65. Пас сабр ба адои тоатҳо комилтар аз сабр бар дурӣ аз муҳаррамот аст.

Тоати Аллоҳ муҳтоҷ ба чанд навъи сабр аст:

1 .Сабр дар ихлос. 2 .Сабр дар пайравӣ. 3 .Сабр дар анҷоми амал. 4 .Сабр дар тарки кӯтоҳиву навовариҳо.

Аллоҳ фармуд: “Аҳли худро ба намоз амр бикун ва ба адои он сабру таҳаммул намо. Аз ту ризқу рӯзӣ доданро наметалабем. Мо ба ту рӯзӣ медиҳем. Ва оқибати нек барои аҳли тақо аст”. Тоҳо:132. Шахсе, ки бар тоат сабр кард, дар вақти оҷизиву нотаваоноияш барояш аҷру савоб навишта мешавад. Давомнок дар тоати Аллоҳ будан, сабаби ҳусни хотима аст. Оне, ки ба чизе зиндагӣ кард, бар ҳамон чиз вафот мекунад. Ва он, ки дар кадом ҳолат вафот кардааст, дар ҳамон ҳолат аз қабр хезона мешавад. Пас то дидори Парвардигори оламиён дар тоати ӯ сабр бикун. Ҳасани Басрӣ раҳимаҳуллоҳ гуфт: (Албатта Аллоҳ таъоло амали шахси муъминро то омадани марг гуфтааст. Пас ин оятро тиловат намуданд: Парвардигоратро ибодат бикун, то вақте ки марг ба суроғат ояд). Ҳичр:99.